

XIX Edició Premis Literaris

Miquel Martí i Pol de poesia
i Manuel Vázquez Montalbán de prosa
Cambrils 2025

AJUNTAMENT DE CAMBRILS

El dilluns, dia 26 de maig de 2025 el jurat qualificador dels XIX Premis Literaris Miquel Martí i Pol de poesia i Manuel Vázquez Montalbán de prosa, lliura de manera virtual les valoracions sobre els treballs presentats pels centres educatius de Cambrils. Aquest jurat està format per les senyores *Aida Queralt*, mestra de l'Escola Guillem Fortuny, *Júlia Cózar*, mestra de l'Escola Mas Clariana, *Anna Guasch*, mestra de l'Escola La Bòbila, *Annabel Martí*, mestra de l'Escola Cambrils, *Sandra Pérez*, mestra de l'Escola Marinada, *Rosa Pascual* com a professora de l'IE Joan Ardèvol, *Eva Ferré* i *Rosana Andreu*, de la Biblioteca Municipal, *Belinda Tomàs*, professora de l'INS Cambrils, *Cori Cirera*, professora del Col·legi Cardenal Vidal i Barraquer, *Emma Miró*, professora de l'INS Ramon Berenguer IV, *LLuïsa Mulet*, professora de l'Escola Municipal d'Adults, *Patricia Orts*, professora de l'INS Mar de la Frau i el senyor *Gerard Martí*, director del Museu d'Història de Cambrils, com a presidenta, la Regidora d'Educació, Ocupació i Infància, *Natàlia Pleguezuelos*, i com a secretària *Ana Rabal*, del Departament d'Educació i Ocupació de l'Ajuntament de Cambrils, que decideix els següents premis.

AJUNTAMENT DE CAMBRILS

I N F A N T I L

CATEGORIA

A

Alumnes
d'Educació
Infantil

Premi: *El meu Jardí.* **Fatima Ouahoud** - Escola Marinada

Accèssit: *Papallona.* **Mila Tkachenko** - Escola Cambrils

P O E S I A

CATEGORIA

B

Alumnes de
1er cicle
d'Educació
Primària

Premi: *El tauró.*
Chams El Makdadi Azzaim
Escola Marinada

Accèssit: *Me gusta mi escuela*
Björn Zapico Komoshtichanov
Col·legi Vidal i Barraquer

CATEGORIA

C

Alumnes de
2on cicle
d'Educació
Primària

Premi: *El cavallet de mar.*
Lisbeth Altés Arce
IE Joan Ardèvol

Accèssit: *L'onada de la
primavera.*
Ona Lladó Callarisa
Escola Cambrils

CATEGORIA

D

Alumnes de
3er cicle
d'Educació
Primària

Premi: *La nostàlgia.*
Abril Mancera Solé
Escola La Bòbila

Accèssit: *La meva petita
ciutat*
Arianna Ferreres Polozhiy
Col·legi Vidal i Barraquer

CATEGORIA

E

Alumnes de
1er cicle
d'Educació
Secundària

Premi: *L'emoció del moment.*
Daniela Díaz Hernández
Col·legi Vidal i Barraquer

Accèssit: *El murmurí del bosc*
Nour El Batiui El Harrak
INS Ramón Berenguer IV

CATEGORIA

F

Alumnes de
2on cicle
d'Educació
Secundària

Premi: *El dol del drac.*
Sònia Brückner Colom
Col·legi Vidal i Barraquer

Accèssit: *L'onada.*
Irene Aparicio Fuentes
IE Joan Ardèvol

CATEGORIA

G

Alumnes de
Batxillerat
i Cicles
formatius

Premi: *Línia inexistent.*
Ivet Anguera Caballero
INS Cambrils

Accèssit: *Aguanta ací.*
Alèxia Reina
INS La Mar de la Frau

P R O S A

CATEGORIA

B

Alumnes de
1er cicle
d'Educació
Primària

Premi: *Junts podem salvar el planeta.*

Bruna Mallof Queralt
Escola Guillem Fortuny

Accèssit: *La gallina i la granja màgica.*

Eric Ferreiro Blay
Escola La Bòbila

CATEGORIA

C

Alumnes de
2on cicle
d'Educació
Primària

Premi: *El super conte de l'Abril i la Brillanteta.*

Juan Pablo Lara Serna
Escola Marinada

Accèssit: *La nena que es va convertir en bruixa.*

Mariana Téllez Oviedo
IE Joan Ardèvol

CATEGORIA

D

Alumnes de
3er cicle
d'Educació
Primària

Premi: *La meva petita ciutat*

Elsa Córcoles Mariné
Col·legi Vidal i Barraquer

Accèssit: *El misteri de la biblioteca tancada.*

Nerea Cano Lázaro
Escola Guillem Fortuny

CATEGORIA

E

Alumnes de
1er cicle
d'Educació
Secundària

Premi: *Més forta que mai.*

Irati Blanco Bouzada
IE Joan Ardèvol

Accèssit: *La petxina misteriosa.*

Camila Stepanyan
INS La Mar de la Frau

CATEGORIA

F

Alumnes de
2on cicle
d'Educació
Secundària

Premi: *Laberint d'emocions.*

Yune Galindo Galera
INS Cambrils

Accèssit: *Pensaments massa privats.*

Ruth Ortiz Laguna
IE Joan Ardèvol

CATEGORIA

G

Alumnes de
Batxillerat i
Cicles
Formatius

Premi: *24 de abril.*

Verònica Margalef Iasyrkina
INS Ramon Berenguer IV

Accèssit: *El llimoner.*

Jana Gaspà Bargalló
INS Cambrils

INFANTIL

EL MEU JARDÍ

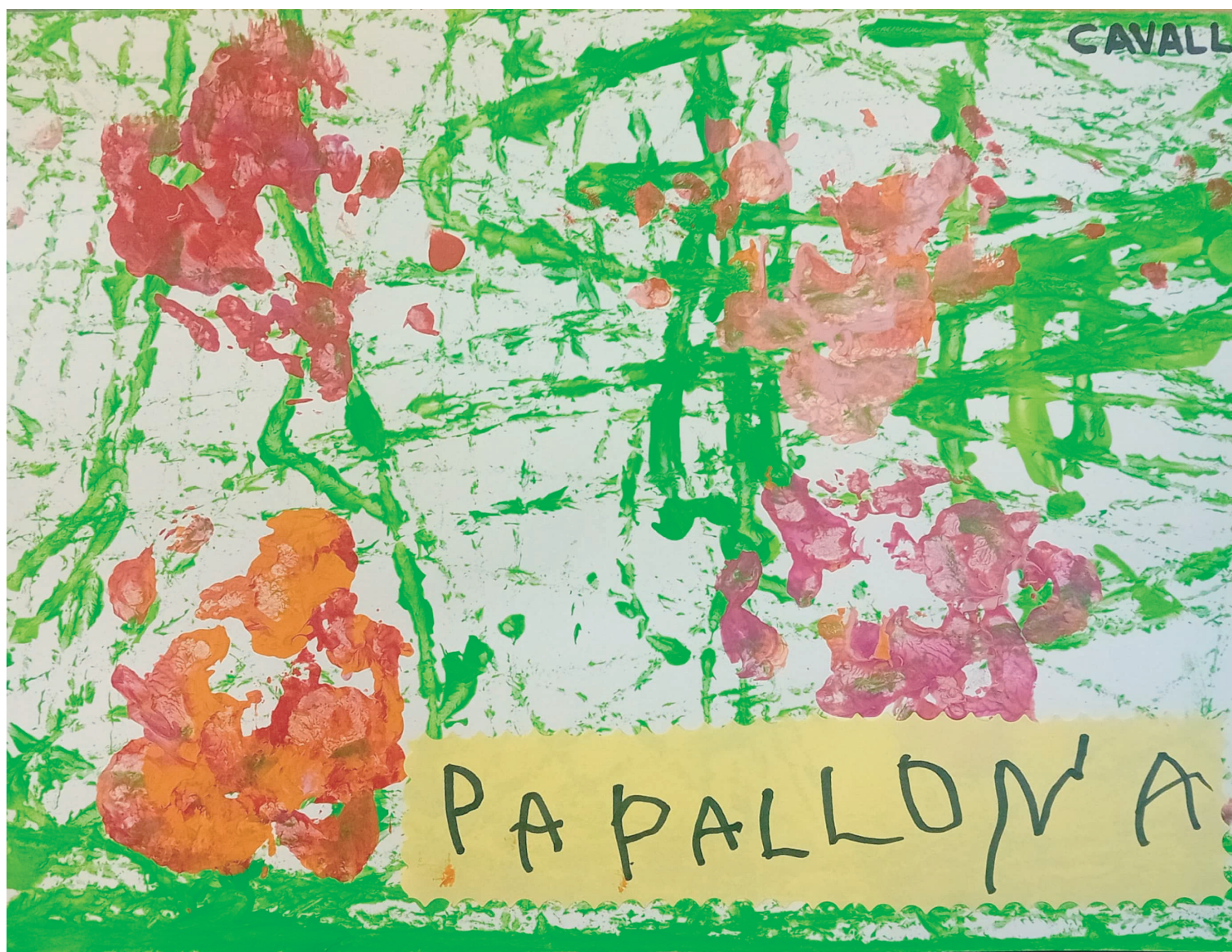

CATEGORIA A

Alumnes de 1er cicle d'Educació Primària

Premi: *El meu jardí* - **Fatima Ouahoud** - Escola Marinada

LA PAPALLONA

CATEGORIA A

Alumnes de 1er cicle d'Educació Primària

Accèssit: *Papallona* - **Miia Tkachenko** - Escola Cambrils

EL TAURÓ

Tinc un vestit gris
i unes dents molt aflades
Visc al mar
I nedo amb les onades.

Quan estic a la vora de la platja
La gent surt corrents
I se'n va cap a casa.

CATEGORIA B

Alumnes de 1er cicle d'Educació Primària

Premi: *El tauró* - **Chams El Makdadi Azzaim** - Escola Marinada

M E G U S T A M I E S C U E L A

Me gusta mi escuela,
porque parece que vuela.
Leemos libros sin parar
y estudiamos cosas de algún animal.

Aprendemos a sumar
y también a restar.
Siempre usamos papel
y a veces un pincel.

El patio es genial,
pero no hay ningún animal.
Juego con mi amigo,
pero se disfraza de pingüino.

A música vamos a cantar,
y alguna danza bailar.
Seremos un artista
y subiremos a la pista.

Valeria es genial
y enseña fenomenal.
Me gusta desayunar
y al patio salir a jugar.

C A T E G O R I A B

Alumnes de 1er cicle d'Educació Primària

E L C A V A L L E T D E M A R

Al cavallet de mar
li agrada nedar.
Entre algues verdes,
al fons del mar.

La seva amiga, la sardina
és molt ballarina.
Junes fan un ball,
entre el corall.

Al cavallet de mar
li agrada menjar
plàncton i algues
pot empassar.

El cavallet de mar
té un cos petit
i fa un moviment de cua divertit.
L'has vist?

C A T E G O R I A C

Alumnes de 2on cicle d'Educació Primària

Premi: *El cavallet de mar* - **Lisbeth Altés Arce** - IE Joan Ardèvol

L'ONADA DE LA PRIMAVERA

L'onada de flors,
m'envolta entre les llavors,
plantades al racó de casa meva,
sense sol però sense espera.

El racó de casa meva,
aporta la felicitat,
encara més si hi ha la primavera
al meu costat.

Al racó de casa meva,
tinc una flor vermella,
que esdevindrà llegenda
ben endinsada la primavera.

CATEGORIA C

Alumnes de 2on cicle d'Educació Primària

LA NOSTÀLGIA

Vull començar un nou capítol
però el passat em crema com el sol
les cendres del temps em tornen a perseguir
i el futur em sembla un camí a descobrir.

Vull començar de nou
llençar els esborranys escrits
compondre un bon enrenou
fer volar els somnis prohibits.

Vull somiar sense haver de dormir
recordant el passat
desitjo que tingui un final inesperat
sense cap mirament.

Finalment vull ser jo
trencar el silenci i dir prou.
Allunyar-me de tot allò que em fa mal,
i abraçar el meu destí final.

CATEGORIA D

Alumnes de 3er cicle d'Educació Primària

Premi: *La nostàlgia*- **Abril Mancera Solé** - Escola La Bòbila

L A M E V A P E T I T A C I U T A T

La meva petita ciutat
està envoltada de vila i mar,
m'omple de felicitat
apropar-me a veure el far.

Pel passeig vaig caminant
sento els ocellets cantant,
els monuments he visitat
i quan els he vist he al·lucinat.

Quan al setge he arribat,
la festa major ha començat.
Els timbals van ressonant
i els gegants marxen ballant.

I ara us preguntareu:
de quina ciutat parreu?
Us ho dic en un segon,
la millor ciutat del món.

C A T E G O R I A D

Alumnes de 3er cicle d'Educació Primària

L'EMOCIÓ DEL MOMENT

Sempre hi ha un instant
en què se't para la respiració,
abans de l'explosió
i sol sents una emoció.

Cinc segons que no et batega el cor
no sents res i no tens por
et falta fer un moviment, per fer l'acció
i et fa molta il·lusió.

En aquell moment
ho sents tot diferent,
sembla que s'aturi el vent
i et sents molt valent.

És molt difícil parar de pensar
en el que pot passar
però ja no tens cap opció,
has de passar a l'acció

Ho estàs fent,
et sents orgullós i valent
sembla que s'atura el temps
i et sents molt diferent.

Només tens una direcció,
mirar cap a l'horitzó.
Només tens una missió
que és gaudir d'aquesta emoció.

C A T E G O R I A E

Alumnes de 1er cicle d'Educació Secundària

EL MURMURÍ DEL BOSC

Sota l'ombra dels arbres alts
el vent xiuxiueja històries secretes,
fulles dansen amb passos suaus
murmuris d'ales, ombres discretes.

L'aigua clara besa les pedres
riu que canta sense fi,
porta records d'antigues terres
dibuixant camins dins de mi.

Lluny ressona un crit d'ocell,
eco d'hores mai perdudes,
sognis tendres, dolç anhel,
en arrels fondes sostingudes.

Entre escorces i silencis,
un món antic, ple de records
respira el bosc en vells instants
inspirant nous versos d'acords.

C A T E G O R I A E

Alumnes de 1er cicle d'Educació Secundària

EL DOL DEL DRAC

Hi ha nits que no porten estrelles,
i dies que pesen com plom.
Hi ha miralls que et deixen buida,
i paraules que fan de fang el cor.

Però enmig d'un món que crida en silenci,
una rosa creix entre la pols,
vermella com un crit que no mor.

La princesa ja no espera al drac
ha trencat la gàbia amb les mans
i el drac que la volia devorar
ara plora ferit pel seu propi plor.

Sant Jordi no té espasa aquest cop,
sinó versos dins d'un llibre obert.
I salva el món amb cada paraula
que encén un far en la foscor.

No calen contes amb final feliç
sinó veritats que fan tremolar l'ànima.
Perquè escriure és resistir
i estimar, un acte de revolta.

Aquesta rosa no punxa,
aquesta sang no surt
aquest drac s'amaga
i la princesa no es rendeix.

C A T E G O R I A F

Alumnes de 2on cicle d'Educació Secundària

Premi: *El dol del drac* - **Sònia Brückner Colom** - Col·legi Vidal i Barraquer

L ' O N A D A

L'escuma em murmura secrets a l'oïda,
la llum es desfà en l'aigua infinita.
Soc part de l'onada, soc part de la mar
i en el seu vaivé, em deixo portar.

La marea de la vida colpeja a les roques
on la meva ànima s'extingeix.
Soc part de l'oceà, soc part de les coses
i amb sentiment, tot existeix.

Sento un gust intens i salat,
el sol xoca en el meu cos daurat.
Soc part de l'aigua, d'ella soc part.
Ja només estimo d'amagat.

La calma en persegueix
com un veloç peix.
Soc part de la platja, soc part de la brisa,
la mar sempre em cuida i m'acaricia.

C A T E G O R I A F

Alumnes de 2on cicle d'Educació Secundària

L Í N I A I N E X I S T E N T

Una línia fràgil tinc davant.

Incertesa, per si algú l'ha traçada per mi.

Respostes per no esborrar-la,
esperança i certesa que sigui frèvola.

Una tremolor la fa vibrar,

aquesta línia s'esquerda i fa patir.

El llapis ja no dibuixa, l'ombra ho cobreix,
tot sembla adoptar una forma difuminada.

Algú bufa de manera subtil,

aquesta es mou imitant la corda d'un violí,

un so agut que traspassa el recorregut
d'aquest sentiment intrínsec.

Rellisco, ara podria caure a l'abisme.

Trossos sense acabar, m'impedeixen veure el front,

El vertigen m'ofega, la por em crema,
em pregunto si el pas endavant és caiguda o vol.

Una pressió espessa ve a mi.

Incitadora del mal, portadora de les incoherències més ferotges.

m'amara, potser té raó,

la inexistent línia és fosca i no hi veig.

C A T E G O R I A G

Alumnes de Batxillerat i Cicles formatius

Premi: *Línia inexistent* - **Ivet Anguera Caballero** - INS Cambrils

A G U A N T A A C Í

Se suposa que he de ser adulta-
claus en mà, correu actiu,
somriure practicat en miralls,
espatlles quadrades.

A la merda!-

Necessito un minut

Per seure al terra de la cuina
menjant cereals des de la caixa.

Per plorar sense explicar el perquè

Per mirar fixament al sostre
com si anés a respondre.

Les factures poden esperar.

Igual que pretendre
que sé el que estic fent.

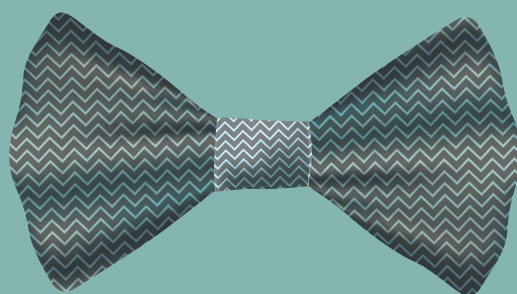
Ara mateix-

Soc només un cos,
respirant.

I això és suficient
per aquest minut.

C A T E G O R I A G

Alumnes de Batxillerat i Cicles formatius

P R O S A

JUNTS PODEM SALVAR EL PLANETA

Hi havia una vegada un món molt brut. Els rius i els mars estaven plens de plàstics, papers i brossa. Els animals del mar vivien tristos perquè l'aigua estava bruta i els boscos també estaven plens de deixalles.

Però en un petit poble, hi vivia un gos molt especial anomenat Súper Guau. Tenia un pelatge taronja brillant i portava una capa blava que li permetia volar. Ell era un superheroi amb una missió: salvar el planeta!

Quan va veure tot el que passava, va decidir demanar ajuda als seus amics animals. Va reunir molts gossos i gats del poble i els va explicar què passava. Però aviat va adonar-se que els animals sols no podien fer-ho tot. Així que va cridar també a les persones del poble.

Tots van anar i el Súper Guau els va dir què havien de fer. Van començar a netejar els rius, els mars, els boscos i els carrers. Van recollir brossa, van reciclar i van plantar arbres per ajudar la natura. Tots treballaven junts amb molta il·lusió perquè el món quedés més net.

Però el Súper Guau sabia que netejar no era suficient, havia de fer que tothom canviés la manera de viure. Així que va ensenyar a les persones com reciclar.

C A T E G O R I A B

Alumnes de 1er cicle d'Educació Primària

Amb el temps, el món va començar a estar més net. Els rius es van netejar, les platges es van fer boniques i els boscos van tornar a estar plens de vida. Tothom va aprendre que, si treballaven junts, el planeta es podia salvar.

El Súper Guau va tornar a casa molt content perquè sabia que, amb l'ajuda de tots i totes, el món estava més net i bonic. Sabia que encara quedava molta feina per fer, però junts podrien aconseguir-ho.

LA GALLINA I LA GRANJA MÀGICA

Hi havia una vegada una gallina que es deia Flor i vivia a la granja.

Un dia va pondre un ou, però el va pondre de color taronja. És que el dia abans, havia entrat a casa del granger perquè tenia molta set, volia beure una mica d'aigua i es va equivocar i va beure suc de taronja.

Totes les altres gallines se'n van riure i així que la Flor va anar a veure a la seva amiga Oca, perquè ella en sabia molt de coses del cos.

L'Oca li va dir que havia de beure 6 glops d'aigua, però que havia de ser de la font que estava al mig del pati de la granja. Era una Font màgica i si bebies 6 glops seguits, els teus desitjos es complien.

La Flor ho va fer i al cap d'uns dies, va provar de pondre un ou i va veure que ja era blanc i es va posar molt contenta.

I vet aquí una gallina i vet aquí un ou, que aquest conte ja no és nou.

C A T E G O R I A B

Alumnes de 1er cicle d'Educació Primària

EL SUPER CONTE DE L'ABRIL I LA BRILLANTETA

Fa molt i molt de temps, en una illa molt llunyana, vivien dues amigues: la lloba Abril i la planteta Brillanteta. A totes dues els encantava passar estones juntes parlant i explicant-se històries.

Però un dia, la Brillanteta va començar a assecar-se perquè ja no plovia. L'Abril es va preocupar molt perquè la seva amiga ja no brillava i feia molta calor. La Brillanteta cada vegada estava més trista i cada dia que passava feia més calor.

De sobte, l'Abril va tenir una idea: va omplir una galleda amb aigua de l'aixeta de casa seva i va regar la Brillanteta. Tot i que va començar a recuperar-se, la Brillanteta encara se sentia trista. Un dia, passejant pel bosc, l'Abril va trobar la flor de la sort darrere d'un arbre. Llavors, sense pensar-ho va agafar un dels seus pètals màgics per demanar un desig.

Finalment, després de pensar-ho molt, l'Abril va ser que la Brillanteta millorés. I en aquell mateix moment, per art de màgia, la Brillanteta va tornar a brillar i es va posar molt feliç i contenta. Llavors, l'Abril va entendre que, si no et rendeixes, sempre pots trobar una solució a qualsevol problema.

Catacric-catacrac aquest conte s'ha acabat.

C A T E G O R I A C

Alumnes de 2on cicle d'Educació Primària

LA NENA QUE ES VA CONVERTIR EN BRUIXA

Hi havia una vegada una nena que es deia Maria. Un dia va anar a visitar al seu avi que vivia molt a prop de casa seva i feia molts dies que no el veia. Després de passar una estona i jugar amb ell, ambdós van escoltar un petit soroll que provenia de més a baix.

Així que ella, tota atrevida, va decidir baixar al garatge sola a inspeccionar a veure que devia estar passant. Va estar una estona allà en silenci i no escoltava res, així que va decidir començar a remenar i va trobar coses molt interessants, entre elles una gran escombra. La va provar i, de sobte, va sortir volant! La Maria va pensar: m'encanta aquesta escombra màgica! Minuts després, va entrar en pànic ja que no sabia com controlar-la. Va decidir calmar-se i va trobar un petit paper enredat en ella en el qual hi deia: “si utilitzes per primera vegada aquesta escombra, has de llegir això”. Així que mentrestant gaudia de la seva aventura, va seguir totes les instruccions. Sense adonar-se'n, s'havia convertit en una bruixa!!

La Maria era una nena molt aventurera i li agradava molt visitar nous llocs, així que va decidir que l'escombra la portés a descobrir nous paisatges i nous amics.

La Maria, ara convertida en una bruixa, va seguir volant amb la seva escombra màgica cap a l'horitzó. Els núvols passaven a gran velocitat i, per primera vegada, va adonar-se de com petit era tot des de dalt.

Després de volar un bon estona, va arribar a un bosc. Allí va veure una sèrie de petites cases construïdes sobre els arbres, on vivien éssers que no havia vist mai.

C A T E G O R I A C

Alumnes de 2on cicle d'Educació Primària

Una petita figura amb un vestit de fulles va sortir corrent cap a ella i la va saludar amb un somriure. "Hola! Et veig nova per aquí. Sóc l'Aina, la fada del bosc encantat. Ets una bruixa, oi? Et puc ajudar a entendre els teus poders!"

La Maria va ser sincera i li va explicar a l'Aina el que li passava. "M'he convertit en una bruixa, però encara no sé ben bé què faig aquí ni com controlar tot això".

Amb entusiasme, Maria va acceptar l'oferta de l'Aina. Durant els dies següents, va aprendre a utilitzar els seus nous poders, a controlar l'escombra i a parlar amb els animals. Descobria secrets amagats al bosc i feia nous amics.

LA MEVA PETITA CIUTAT

Hi havia una vegada una petita ciutat que es deia Cambrils. A Cambrils hi vivia una noia que es deia Camí. La Camí era una noia alegre que sempre reia i que estimava molt la seva petita ciutat. Un bon dia de primavera va arribar un senyor molt estrany. Deia que la fi s'apropava i que estaven de mala sort. La Camí es va espantar quan va sentir això:

- Què passarà? Què ens faran? - No parava de preguntar-se.

Al cap d'unes setmanes un foc va caure a Cambrils, era una bomba! De cop van arribar un munt d'homes armats i a cavall, van començar a disparar a tort i a dret. Cambrils no estava preparat per allò!

La Camí, espantada, va fugir al seu amagatall: la Torre del Llimó. Va decidir que s'amagaria allà fins que la por passés. Desgraciadament, no es va poder amagar gaire estona dins de la Torre del Llimó perquè els homes armats i les bombes van aconseguir destruir-la. La Camí per sort va poder fugir abans que la descobrissin.

Se'n va anar corrents a refugiar-se a la Torre del Port. Aquella torre era l'edifici més resistent de la ciutat, ella només desitjava que aguantés més que el seu primer amagatall.

El seu desig no es va complir del tot. Va aguantar més, sí, però quan es va destruir li va caure una pedra i la va ferir al braç.

Ella, per sort, estava forta i va poder seguir endavant. Quan va arribar al centre de Cambrils quasi que es va posar a plorar, la seva estimada ciutat havia quedat destruïda, i el pitjor és que no veia habitants enlloc:

- Que potser els havien capturat? Que havien mort? -

Totes aquestes preguntes no paraven de rondar pel cap de la Camí, i llavors una llàgrima li va rodolar galta avall. Va estar plorant a llàgrima viva durant uns minuts, però llavors, es va recordar de... ELS TÚNELS SUBTERRANIS!

Va deixar de plorar i amb pas ferm es va dirigir cap a l'entrada d'un dels túnels i, amb l'esperança que els habitants s'haguessin amagat allà, va entrar. La seva mare en veure-la va exclamar:

- Ai Camí! On t'havies ficat? Tots estàvem molt preocupats per tu!-
- Estic bé mare, només m'he fet una mica de sang al braç. Per cert, on són el pare i el Pere? - va dir la Camí.
- Ai... Els han capturat els senyors a cavall i se'ls han emportat - va explicar la mare trista.

C A T E G O R I A D

Alumnes de 3er cicle d'Educació Primària

- Què? No pot ser! Els aniré a buscar! - va exclamar la Camí espantada.

I així ho va fer, va sortir al carrer, tot i que la seva mare li deia que no ho fes.

Va buscar amb la mirada algun rastre i llavors ho va veure, un home acabava d'entrar a l'únic edifici que estava intacte.

Va deduir que era allà dins on s'amagaven i creaven els seus malèvols plans.

Va pensar que hi entraria decidida a recuperar el pare i el seu germà, però primer necessitava un pla.

Va decidir que deixaria que la capturessin i així, un cop amb la seva família s'escaparien plegats. Plena de coratge, la Camí va entrar a l'edifici i, quan els homes la van veure, van saltar a sobre seu. Enfadats perquè algú va descobrir el seu amagatall, van empresonar la Camí al mateix lloc on eren presoners el pare i el Pere.

Els homes armats no devien ser gaire llestos perquè a l'habitació on estaven hi havia una finestra. Aprofitant que tots tres hi passaven van sortir per la finestra (que no tenia vidre) i en silenci es van escapar de ser presoners la resta de la seva vida.

La Camí no ho sabia, però al cap de molts anys,
el que estaven vivint es definiria com la guerra del Setge.

EL MISTERI DE LA BIBLIOTECA TANCADA

Fa unes poques setmanes, a la biblioteca del poble va passar un misteri inoblidable. Aquesta hipòtesi la tinc només jo, perquè a totes les persones a qui pregunto sempre em diuen el mateix: que m'ho estic inventant o que no tinc raó. Però, igualment, jo crec que alguna cosa va passar, ja que va fer que, a partir d'aquell dia, tanquessin oficialment la biblioteca.

A mi em va semblar molt estrany perquè, quan era petita, la biblioteca gairebé no tancava mai, i sempre que hi anava, les encarregades eren molt amables amb la gent. Quan em van dir que l'havien tancat, em vaig posar molt trista i, des d'aquell moment, no paro de fer d'investigadora i de buscar pistes per poder fer que la tornin a obrir.

Jo sóc la Marina i tinc dotze anys. Perdó per no presentar-me abans, però és que tinc tantes ganes de descobrir el que va passar fa un any que no puc parar de parlar sobre el tema.

L'altre dia, el dimecres passat, ja vaig començar a obtenir la primera pista, perquè des que vaig sortir de l'escola vaig estar vigilant la biblioteca. Vaig poder veure com un dels antics netejadors hi entrava amb unes claus a la mà. No vaig voler entrar perquè, uns dies després, hi va tornar, justament un altre dimecres, i llavors em vaig adonar que, suposadament, hi anava cada dimecres a netejar el local... o potser feia una altra cosa a banda de netejar.

Llavors, em vaig esperar fins al dimecres següent, el dia de la conversa.

Va arribar el dia. Jo vaig dir als meus pares que quedaria amb les meves amigues i que vindria més tard a casa, que no es preocupessin. Ja sé que no els hauria d'haver enganyat, però si els dic que vaig a xafardejar a la biblioteca tancada de fa setmanes, em dirien que estic boja. Així que, per una mentida, no passa res. Després ja els hi explicaré la història quan sigui jo la persona que resolgui aquest misteri. Tots es quedaran bocabadats.

Vaig anar a la biblioteca i em vaig amagar darrere d'una pedra enorme que hi havia a prop del local. Vaig estar esperant tant de temps que gairebé m'adormo. Però, justament abans d'adormir-me, vaig sentir el soroll d'un clau intentant obrir la porta principal. El suposat netejador estava entrant. Llavors, jo no em vaig poder quedar quieta, i vam tenir una conversa. Tot va començar així:

—Bona tarda, perdoni, una pregunta. Sap per què van tancar aquesta biblioteca? —li vaig preguntar amb curiositat.

C A T E G O R I A D

Alumnes de 3er cicle d'Educació Primària

LA BIBLIOTECA QUE VAN TANCAR D'UN COP D'ULL

—Bona tarda. Jo no sé res de per què van tancar aquesta biblioteca, a mi només em manen que la netegi i que li doni un cop d'ull —va dir el senyor molt amablement.

—Coneix alguna persona que em pugui respondre aquesta pregunta? —li vaig preguntar per treure més informació.

—Doncs sí. Aquí hi ha el número de telèfon i l'adreça de la persona que m'envia a netejar-la. Em va dir que era una antiga treballadora de la biblioteca —em va dir, mentre em donava un paper amb totes les dades que necessitava.

—Moltes gràcies. Adéu! —li vaig contestar molt agraïda.

—Adeu, que vagi bé —em va respondre.

Aquí va acabar la conversa. Em va semblar genial que l'home de la neteja em donés les dades perfectes, però per avui ja n'hi havia prou. Així que vaig tornar a casa sense dir res, vaig sopar ràpidament i me'n vaig anar a dormir. Estava esgotada.

L'endemà, després de l'escola, evidentment, em vaig dirigir al lloc que hi havia apuntat al paper. Quan hi vaig arribar, vaig veure que era com una oficina de llibres o alguna cosa així. Treballaven amb llibres i les biblioteques o llibreries demanaven els llibres que volien allà. Era com una mena de llibreria privada només per als treballadors.

Vaig entrar i vaig anar preguntant a tothom qui era una tal Maria, tal com posava al paper. Després de preguntar tant, estava perdent l'esperança, però, de sobte, em va contestar una noia amb els cabells arrissats i de color marró. Tenia els ulls marrons, un nas petit i una boca fina.

—Qui ho demana? —va preguntar.

—Jo. M'han dit que vas ser treballadora de la biblioteca que van tancar fa unes setmanes, és veritat? —vaig preguntar.

—Sí que és veritat. Què vols saber? —va dir, mirant-me fixament.

—Vull saber per què van tancar la biblioteca —vaig dir.

—La van tancar per un llibre important que tenia com a títol *Important per a la biblioteca*. Aquest llibre tenia un codi secret i ningú va endevinar-lo. Era molt valuós per a la biblioteca, era

llegendari, i, com que ningú sabia el codi per poder obrir-lo, tots sabíem que la biblioteca no funcionaria. Amb tanta depressió, la van tancar —va dir, molt trista.

—Per casualitat, tindries una clau de la biblioteca? —li vaig preguntar.

—Sí, sempre la porto per si mai hi ha sort. Té, però vés amb compte, si us plau.

—Sí, aniré amb compte. Moltes gràcies! —li vaig dir.

Així que vaig anar a la biblioteca i vaig entrar amb molt de compte per no trencar res. Llavors, vaig veure un cartell que deia que la biblioteca es convertiria en un museu. A mi m'agraden molt els museus, però la biblioteca del poble no podia tancar mai, perquè era la millor de totes. Havia d'arreglar-ho abans que es convertís en un museu.

Vaig anar a buscar un llibre gran que es titulés *Important per a la biblioteca*. Després d'una estona, el vaig trobar. Era un llibre molt gran, antic i vell, però ben cuidat.

Vaig intentar descobrir el codi amb algunes pistes que tenia a la ment. Vaig pensar en molts moments importants per a la biblioteca, i, després de molts intents, em va venir una llum al cervell: la data d'obertura de la biblioteca. Era un codi de quatre dígit, perfecte. La data era: **14/10**.

Ho vaig intentar amb tota l'emoció del món, perquè era l'últim intent, i... ho vaig aconseguir! Era correcte. Però, de sobte, vaig sentir una veu que deia que l'endemà començarien les reformes. Vaig agafar el llibre corrents i el vaig portar a l'ajuntament. Això va fer que sortís als diaris, a les notícies, publicitats, etc.

Aquell mateix dia, tot el poble va anar a la reobertura de la biblioteca. Tothom va tornar a sentir-se feliç de poder llegir.

Quan vaig tornar a casa, vaig explicar a tota la meva família la gran aventura i el misteri que, per fi, podia dir que havia descobert jo. Em vaig sentir tan feliç que l'alegria no m'hi cabia dins del cor. Va ser una experiència inoblidable i molt interessant.

Aquesta va ser la història de quan jo mateixa vaig descobrir **El misteri de la biblioteca tancada**.

FI

M E S F O R T A Q U E M A I

Era un dia assolellat, un d'aquells dies que a tothom li agrada sortir de casa seva per fer una volta pel parc. Jo, la Sònia, soc una persona optimista, amable i prudent. Com aquelles persones que et recorden al sol. A mi, sempre m'anomenaven així. Sol per allí, Sol cap allà, m'agradava que em cridessin per aquest nom. També em considero una persona covarda. O bé, això era abans que passés tot...

Tot va començar amb una sortida al parc. Em vaig trobar amb un noi molt maco, alt i de cabells rossos. Em va passar de sobte un sentiment una mica estany, jo li diria un amor a primera vista. No parava de mirar-lo, va venir cap a mi i va començar a parlar-me. No era el que passava sovint, els nois en lloc de parlar-me em miraven malament. No va trigar a adonar-se que m'agradava una mica. Si ja m'havia posat vermella com un tomàquet, quan em va dir que li passés el meu número, vaig estar a punt de caure damunt d'ell. Anava a casa meva tota contenta, fent bots. Vam estar un o dos mesos parlant, jo cada vegada m'enamorava més i més. Fins que un dia em va dir de quedar, estava tan emocionada! Quedàvem cada dia, quedar amb ell formava part de la meva rutina. Fins que un dia em va demanar de sortir junts, era el meu conte d'amor que havia somiat des de sempre. Els dos primers mesos eren perfectes, però després ja va començar el sofriment. Mai m'havia passat pel cap que ell seria capaç de dir-me aquelles coses. Al tercer mes, va començar a parlar-me malament, al quart ja la meva vida no era la mateixa. Va començar a prohibir-me sortir amb les meves amigues, i no em deixava posar el que jo volia de roba. No m'adonava que estava canviant la meva forma de ser, la meva persona. Vaig començar a no ser feliç. Cinc anys fent el que ell volia només per no patir. Això passava molt sovint, però quan va néixer el meu fill, Pol, la paraula ja no era sofrir. Aquells nou mesos d'embaràs van ser horrorosos. A vegades li demanava que parés de comportar-se

C A T E G O R I A E

Alumnes de 1er cicle d'Educació Secundària

així amb mi. Però això només empitjorava les coses, fins i tot em va ferir alguna vegada. Era un infern. Quan el meu fill ja va complir un any, em vaig sentir prou valenta i vaig ser conscient del que m'estava fent o com em feia sentir, i vaig decidir fugir i començar des de zero. Feia temps que pensava com podia sortir, sabia que guardava els telèfons mòbils i les claus sota d'un mirall vell que teníem a la nostra habitació. Quan vaig veure que es va quedar adormit en el menjador, sabia que era el meu moment. Vaig cridar al Pol i quan ens vam assegurar que estava ben adormit, vaig agafar al meu fill i vaig córrer com mai ho havia fet. El primer que vaig fer, és demanar-li el telèfon a algú per trucar als mossos d'esquadra, sabia que si fugia sense dir res, ens trobaria. Tot i que trucar a la policia em posava molt més nerviosa. Just quan van arribar, va baixar i em va veure a mi i al Pol darrere dels oficials. Em va suplicar que tornés que de veritat m'estimava, però ja ho havia passat prou malament. Ell no va córrer per intentar escapar-se, al cap d'una estona el van arrestar. Donava per fet que ja s'havia acabat tot. Vaig comprar un apartament amb els diners que guanyava. Era un piset fosc i petit, no gaire bonic. Les primeres nits les vaig passar abraçada al meu fill amb la por que tornes algun dia. L'angoixa, la por, els tremolors que tenia quan pensava en ell... Mai superaria aquell trauma que va ser per mi, pensava jo. Van passar tres anys, estava millor mentalment i no tan dèbil, em sentia més forta per tot. Però semblava que la mala sort m'acompanyava, no vaig trigar a assabentar-me que s'havia traslladat prop nostre. Em va envair la por. Havia sortit de la presó? Vaig trucar a la policia, em van dir que sí, que ja havia sortit. Em vaig quedar congelada. No sabia per què s'havia mudat aquí. Ell sap que estem aquí? Vaig estar setmanes sense sortir de casa. Però va arribar el dia que havia de portar al Pol a la guarderia. Vaig fer l'esforç de sortir i en tornar a casa, vaig tindre la mala sort que me'l vaig trobar. Al principi em va veure i es va espantar, quan em va veure un altre cop em va saludar com si res. Havia canviat? Mai no m'he atrevit a dirigir-li la paraula una altra vegada.

Avui en dia tinc seixanta-quatre anys i segueixo a la mateixa casa. Estic estalviant per mudar-me quan pugui. Ara ja no em criden per Sol, les meves amigues em criden per Lleona, estic segura que m'agrada més aquest nom. Estic orgullosa del que he fet com a persona i com a mare, no és fàcil cuidar-se d'un nen sola. D'aquesta mala experiència he après que no necessito a ningú, només necessito una persona en aquesta vida i és a mi mateixa. Jo sempre he pogut fer-ho sola, i no he tingut a ningú de suport. Soc molt feliç i ningú em traurà aquesta alegria un altre cop.

LA PETXINA MISTERIOSA

La Laia adorava la platja. Cada estiu, passava hores jugant amb la sorra, saltant les onades i buscant petxines de colors. Però aquell matí, després, d'una nit de tempesta, va trobar una cosa diferent: una petxina enorme, llisa i brillant, amb reflexos violetes i blaus. Semblava gairebé màgica.

Quan la va recollir, va notar una escalfor suau, com si estigués vivia. Intrigada, se la va acostar a l'orella esperant sentir el so del mar, però en comptes d'això, va sentir una veu suau i melódica: - Ajuda'm.

La Laia es va espantar i gairebé la deixa caure. Va mirar al seu voltant, però la platja estava buida. Va tornar a acostar-se la petxina a l'orella.

- Si us plau, porta'm al mar...

El cor li batejava de pressa. Semblava impossible, però d'alguna manera sabia que aquella veu era real. Sense dubtar-ho, va córrer cap a l'aigua i va deixar la petxina dins d'una ona suau. Durant uns segons, no va passar res. Però llavors, una llum blava va il·luminar l'aigua i una figura va aparèixer entre les onades. Era una nena, però no una nena normal. Els seus cabells eren d'un color platejat, i els seus ulls eren tan blaus com el fons del mar. Va somriure a la Laia i li va dir: - Gràcies per tornar-me a casa. Soc una filla de l'oceà. La tempesta em va arrossegat fins a la terra, però tu m'has ajudat a tornar.

Abans la Laia pogués respondre, la nena de l'oceà va desaparèixer entre les onades. Aquell estiu, la Laia va continuar tornant a la platja, esperant tornar-la a veure. I, tot i que mai no ho va fer, cada vegada que trobava una petxina brillant, l'agafava amb cura i la tornava al mar, amb l'esperança que, potser, la seva amiga secreta encara era allà.

C A T E G O R I A E

Alumnes de 1er cicle d'Educació Secundària

LABERINT D'EMOCIONS

Un altre cop em torno a aixecar, no soc capaç de dormir una nit seguida sense tenir cap malson. Porto així gran part de la meva vida. No sabia dir ben bé des de quan, però dels meus 65 anys no recordo haver gaudit ni fet res que em fes feliç des de fa més de 30 anys.

Porto una vida de la qual no n'estic orgullosa, només espero que avui sigui l'últim dia, o això penso cada dia que passa. M'aixeco, vaig a la dutxa, esmorzo, surto a comprar el pa, miro com la gent somriu sense saber com fer-ho jo i enyorant la meva essència, després torno a casa, miro la tele i em quedo adormida al mateix sofà. Així dia rere dia, sense cap canvi. He arribat al punt que quasi no sé on soc. No he tingut fills ni tampoc amics, però ja he pensat massa. Ara sortiré al carrer, com sempre i tornaré a la meva rutina.

Només sortir de casa tinc un pressentiment molt estrany, però no en faig cas. M'adono del fet que no hi ha cap persona al carrer, no paro de pensar que això és un somni... Vaig pel camí i veig una cosa que mai havia vist, una porta mig amagada envoltada de plantes amb una lluentor engegadora. No m'he pogut contenir, potser ha arribat el moment de sortir d'aquesta monotonia.

Obro aquesta porta que sento que té moltes coses a dir-me, com si hagués estat ficada allí només per a mi. En entrar em quedo bocabadada, què és això? Tot ple de plantes i flors amb molts camins que no sé on porten. El primer pensament que em ve al cap és sortir d'aquí corrent i no tornar mai més, però en fixar-m'hi la porta ja no hi és, tan sols som tots aquests camins i jo.

Finalment, després d'una bona estona pensant què havia de fer, agafo el camí de la meva esquerra, en ficar un peu al seu inici sento una onada de felicitat i tranquil·litat, feia tant que no ho sentia. Continuo i continuo, però, per sorpresa meva és un únic camí i a mesura que avanço comencen a sortir tota mena de flors grogues, mai n'havia vist d'aquestes, són d'un tipus de bellesa admirable. Quan a la fi arribo al final d'aquest preciós camí hi ha tot un jardí ple d'aquestes flors, fa un sol que és impossible no veure'l i m'envaeix un sentiment de felicitat. Per primer cop en molts anys torno a tenir ganes de saltar, de ballar, de gaudir. No sé què està passant però és meravellós. El meu cos va decidit a agafar una flor quan de sobte, en entrar-hi en contacte, em venen milers de records que es trobaven molt en el fons.

C A T E G O R I A F

Alumnes de 2er cicle d'Educació Secundària

En menys d'un minut he tornat a veure a aquella nena petita, plena de felicitat i somnis, parlant amb l'àvia sobre què volia ser de gran o jugant amb els meus cosins al parc, petits moments que havia oblidat, però que en un moment van significar la meva llar, la meva felicitat i la raó per somriure.

Després d'aquest lapsus no sé com reaccionar. Aquestes flors que no havia vist mai en la meva vida, m'han portat records que no sabia ni que havien existit. M'han recordat petits moments on era la persona més feliç del món i tot i així no ho vaig saber valorar ni ho he sabut fer la resta de la meva vida.

D'aquest jardí en surten tres més, com seran aquests? Hi haurà les mateixes flors? Suposo que hauré d'endevinar-ho per mi mateixa. Agafo el del mig amb més emoció que l'anterior, tinc ganes de veure què hi ha a través d'aquest.

Només entrar m'adono que aquest jardí no té res a veure amb l'altre. Aquest és ple de camins que van desapareixent, és com si anés oblidant cada camí i veig que aquest cop les flors són blaves i liles. Crec que puc entendre per on va. Al final queda un únic camí visible. M'hi fixo bé i sento veus a mesura que avanço i cada vegada el cos em pesa més. És com si jo fos al fons del mar, però és estrany, puc respirar. Em cauen les llàgrimes soles en veure que aquelles veus que escoltava són dels meus avis.

Els puc veure davant meu, però no els puc tocar. No paro de pensar en aquells dies en què l'àvia estava tan malament, gairebé no es recordava de mi, no la reconeixia. Després l'avi que va caure malalt i el vaig cuidar tot el possible, però al final la vida ha de seguir el seu ritme, el seu cicle. Després de pensar sobre aquests moments en què em veia tan vulnerable torno a sentir que trobo a faltar les estones amb ells. Ells em van fer de pares i van tenir cura de mi quan ningú més ho feia, encara que jo no ho veiés. Noto com la nostàlgia remou una part en mi que pensava que ja no hi era.

De sobte tot desapareix i queda un camí, però recordo que abans n'hi havia dos. Avanço amb ganes de descobrir-ne més però de cop i volta només hi ha silenci, un silenci espès, però no em fa por. Res no es mou, ni tan sols dins meu i és com si per primera vegada, el món hagués deixat de pressionar-me i de demanar-me res, no sento que hagi de seguir un ritme.

En aquest espai silenciós, que s'acaba de fer, començo a entendre millor moltes coses. No cal fugir del dolor ni estar buscant constantment la felicitat, com si fos el final d'un laberint. Potser tot aquest temps he estat pensant en la felicitat com una meta a assolir, o com si fos un estat permanent que només unes poques persones afortunades poden aconseguir. Però ara sé que és una idea com moltes més. La felicitat no segueix cap camí, no hi ha un destí. És un moment. És la capacitat de viure el present sense tenir la necessitat de voler canviar-ho. És saber apreciar tota mena de detalls, saber perdonar i deixar anar el rancor que tots portem dintre.

Ara ho veig ben clar, aquest laberint no era pas un laberint real d'emocions, sinó una representació de mi, del meu caos i, hi ha vegades que hem de mirar des d'una altra perspectiva per poder comprendre, oi? Les flors, els colors, els records, tots formen part de la persona que soc avui dia. Cada camí que he seguit ha estat una decisió, una mena de voler enfrontar-me a mi mateixa. Com més intentava fugir, més confusió hi havia. Com més volia oblidar, més gran era la nostàlgia. Com més volia trobar la sortida, més em perdia.

Potser la monotonia que tant m'angoixava no era el meu enemic, tan sols era un mirall. I si m'hagués aturat potser m'hauria pogut entendre i escoltar millor des de molt abans. No es tractava de sortir del laberint, tan sols entendre'l.

Tot això ho penso mentre em deixo caure a terra i tanco els ulls. Respiro profundament. Puc sentir-me. Noto la por, l'alegria, la tristesa, tot alhora, ja no lluito, ara m'accepto.

Quan obro els ulls ja no hi ha laberint o potser sí, però ja no hi veig aquests camins, probablement perquè he après a acceptar i estimar, estimar-me. Les flors segueixen, però ja no m'angoixen, ara m'agraden. Els records que tanta por em feien i m'ofegaven, ara m'ajuden a seguir. Acostumava a creure que m'havia perdut, però en realitat m'estava trobant a mi mateixa.

M'aixeco i començo a caminar sense presses, ara sí, gaudint i el més important, vivint. Ho vull viure tot: les pèrdues, els somriures, els dies de llum, els de pluja...

I així continuo, no per fugir, però sí per sentir i viure tot allò que un dia em vaig prohibir.

P E N S A M E N T S M A S S A P R I V A T S

Avui per fi he sortit del calaix. Fa gairebé una mica més d'un any que estic aquí tancat, agafant pols i compartint espai amb altres llibretes i àlbums de fotografies oblidats.

Fa mesos i mesos que la Laia em va comprar a una llibreria d'Itàlia, quan va anar-se'n de viatge amb els seus pares. Aquella mateixa nit, a l'hotel, va estar observant-me molt detalladament i es va quedar fins tard fent una portada a la primera de les meves fulles.

DIARI

Pensaments massa privats per a poder sortir a la llum

I després va apuntar el seu primer pensament:

26-05-2025

Hola!!! Soc la Laia, tinc dotze anys i faig patinatge. Vull que sàpigues que aquesta ha sigut la millor compra del món. T'he vist a una prestatgeria juntament amb altres llibretes. N'hauria pogut agafar qualsevol altre. De fet, hauria pogut anar-me'n de la botiga sense cap cosa a les mans. Però quan els meus ulls t'han observat, el sentiment ha sigut instantani. Havia de marxar d'Itàlia amb tu a la maleta.

En tornar d'aquell viatge va guardar-me al calaix de les coses oblidades i em va convertir en un membre més d'aquell grup. Fins avui.

19-06-2025

Aquesta tarda l'he passat sencera al metge. Estava fent una migdiada i de cop i volta m'he despertat a l'habitació de l'hospital. Quan m'he aixecat he vist els pares parlant amb el doctor. Ells encara no s'havien adonat que jo era allà, escoltant què deien. Només he pogut sentir el metge demanant-los permís per fer-me unes proves.

28-06-2025

Avui la mare, el pare i jo hem anat al cinema, ha sigut increïble!!! A més, després m'han deixat triar un lloc per sopar. Evidentment, he tirat la meva hamburgueseria preferida. Quan ens hem assegut amb les hamburgueses davant nostre, la mare m'ha dit que aquesta

C A T E G O R I A F

Alumnes de 2on cicle d'Educació Secundària

setmana anirem molt sovint a l'hospital perquè el senyor que em va revisar l'altra vegada necessita fer-me unes proves per assegurar-se que estic sana del tot. M'han dit que no m'he de preocupar per res perquè és una cosa normal que de vegades han de fer als nens i nenes. També m'han promès que el dissabte que ve em deixaran triar un altre cop el lloc on sopar.

30-06-2025

Aquesta tarda ha sigut la primera vegada que he anat al metge. Les proves que m'han fet han sigut estranyes. Els metges són estranys. M'han fet estar estirada a un llit que no s'assembla gens al de la meua habitació, sense poder moure'm mentre estava dins d'una màquina.

18-07-2025

Ja sé que no t'he escrit gaire aquests dies. Em trobava molt malament i els pares em van portar, un altre cop, al metge. Ara resulta que he de viure una temporada a l'hospital. Fins ara no tenia forces per apuntar res. Però ara tindrè molt de temps lliure només per a tu!

Tal com ho ha dit, la Laia ara anota molt més sovint en les meves fulles. La seva lletra s'ha tornat més dèbil i ja no és tan bonica com al principi, encara que sempre s'esforça perquè sigui el més perfecte possible.

29-07-2025

Ahir van dir-me que vindria una noia nova a l'hospital i que es quedaria a la mateixa habitació on estic jo. Em vaig il·lusionar moltíssim perquè fa molt de temps que no veig els meus amics i aquí no en tinc cap. Aquesta tarda ha arribat. Es diu Jana i també fa patinatge! Ens hem promès que quan sortim d'aquí farem un ball juntes!!!

30-07-2025

Al matí van entrar-me moltes ganes de dibuixar. No sabia què fer, així que vaig anar a la finestra per veure què hi havia fora i inspirar-me. Em va cridar l'atenció un arbre molt gran i molt verd. On un ocell va posar-se. Després de molta estona mirant pel vidre vaig començar a plasmar-ho. En acabar, veia el dibuix una mica buit. Així que em vaig dibuixar a mi al costat de l'arbre. M'agrada pensar que en qualsevol moment sortiré d'aquest hospital i podré estar allí.

02-08-2025

Ahir, en acabar de dinar, vaig veure una aranya a la meva habitació. Era gran, però a mi no em feia por. Em vaig quedar esperant que algú entrés i li pogués ensenyar l'aràcnid i presumir que no em feia gens de por. Però ningú va entrar fins a l'hora de sopar, quan la infermera va vindre a portar-me el menjar. Però per a llavors l'aranya s'havia cansat d'esperar i havia marxat. A la Jana, li havien donat permís per a sortir unes hores, la mare i el pare havien de treballar, i els doctors i infermers no apareixien. Sempre hi ha gent mirant-me i quasi mai em deixen sola perquè els fa por. Però, avui que de veritat hi havia una cosa que molava, ningú ha aparegut.

Ja fa dos mesos que estem aquí tancats a l'hospital. És avorrit. La Laia té moltes proves i està tan cansada que no escriu res en les meves pàgines. De fet, fa una setmana que estic tancat en aquest armari tan lleig de l'hospital. Entre l'armari i el calaix, prefereixo el calaix de les coses oblidades.

De sobte he vist un minúscul raig de llum. Avui, per fi, m'han agafat de nou. Però no ha sigut la Laia qui m'ha rescatat de l'horrorós armari, ha sigut l'Amèlia, la seva mare. M'ha obert i ha vist la primera pàgina, on diu, clarament, quina és la meva funció a la vida de la seva filla. Ha caigut en la temptació i, absent de les conseqüències que li portaria, ha decidit llegir-me. Avui la mare de la Laia ha descobert els pensaments més profunds i privats de la seva filla

18-08-2025

Fa dos dies, a la nit, la Jana va anar-se'n a una altra habitació per fer-se unes proves. Ella em va dir que l'endemà al matí ja estaria de nou a la nostra habitació i jugaríem al nostre joc preferit. Però ahir no va vindre en cap moment i tampoc vaig rebre notícies d'ella. Avui al matí li he preguntat a la mare per la Jana, però ella només m'ha canviat de tema. Quan ha vingut el pare també he parlat amb ell, però m'ha dit que havia d'anar amb el doctor i ha marxat, sense respondre el meu dubte. Després de dinar ha vingut la infermera. L'he interrogat perquè em digués què passava. Però ella tampoc m'ha contestat res. A la nit, la mare de la Jana, ha començat a recollir les coses de la meva companya. He preguntat per què les recollia. Pensava que no em contestaria, però sí que ho ha fet. La Jana havia mort ahir al migdia. Ja no podríem fer el ball que vam prometre, ni jugar al nostre joc preferit, ni córrer pels passadissos de l'hospital.

22-08-2025

Els dies aquí se'm fan molt llargs des que la Jana no hi és. Els metges no paren de fer-me proves que no entenc i ni tan sols m'expliquen res! El pare em diu que he de tenir paciència, la mare m'assegura que aviat sortirem d'aquí i podré tornar a tenir la vida que tenia. Però no sembla que em diguin la veritat.

28-08-2025

Avui em sento molt dèbil i cansada. És com si les meves forces s'haguessin acabat. He estat reflexionant i he arribat a la conclusió que combatre contra una malaltia és esgotant. No vull continuar amb aquesta lluita. Vull deixar de patir.

Alguna cosa m'ha mullat i ha fet que el bolígraf s'estengués i embrutés la meva fulla. Una llàgrima, després dos, tres, set, deu, vint... La mare de la Laia m'ha abraçat amb una força que només tenen les mares i els pares que tenen la desgràcia d'estar perdent a poc a poc un fill.

09-09-2025

Avui, a les 18:49 la Laia ha complert el seu últim desig, ha deixat de patir. No li ha fet gens de mal. Tots els que l'estimàvem, i els que la continuem estimant, hem tingut la sort de poder acomiadar-nos d'ella. La Laia no ha marxat sense dedicar-nos un preciós "us estimo".

Amèlia.

24 DE ABRIL

La brisa que antes entraba por la ventana ahora estaba despeinando mi cabello. Me encontraba en el suelo. Las rosas que guardaba en el maletero estaban esparcidas por la carretera; sus pétalos, volando a causa del viento. Mis ojos se dirigieron al cielo estrellado mientras me levantaba. Un fuerte dolor de cabeza me devolvió al frío pavimento. Los tres libros que había adquirido descansaban en el asiento del copiloto, esperando a ser leídos.

Noté unos cosquilleos en los brazos. Decidí mirarlos, y cuando lo hice, por poco me desmayo. Unos cortes recorrían mis extremidades hasta llegar a mis manos derecha e izquierda. De ellos, salía sangre de color rojizo, como el de los pétalos esparcidos. Mi cabeza empezó a dar vueltas y caí en un sueño profundo. De repente, ya no era una adolescente tendida junto a la calzada. Era una niña sentada en la falda de mi madre. Seguía siendo de noche. Ella me leía un cuento y yo escuchaba atentamente, observando su calmante sonrisa.

Una luz me cegó y, rápidamente, me hallé en otro lugar. Había crecido y estaba delante de mi escuela primaria. Sentimientos de nostalgia me invadieron mientras veía pasar a mis compañeros. Rememoré la felicidad, la tranquilidad, la sensación de seguridad y estabilidad.

Otro rayo de luz irrumpió mi recuerdo y me encontré estirada en una toalla junto a la playa. El viento removía las olas del mar. El sol calentaba mi piel. Estaba comiendo junto a mis amigos. Recordaba perfectamente el momento, las sensaciones, las emociones. La tarde de mi decimocuarto cumpleaños, tan feliz por fuera, tan rota por dentro.

Varios trances cruzaron mi mente, acompañados de luces de origen desconocido: el nacimiento de mi hermano, un día de excursión, la primera clase en un nuevo instituto, el funeral de mi abuela. Momentos agradables, desagradables e incluso agridulces se juntaron y quedaron fuera de mi control.

Sin darme cuenta, volvía a estar en el suelo, al lado de la carretera. Un coche acababa de pasar y el ruido de sus ruedas al frenar me había despertado. Se había detenido unos metros más adelante. La luz de los faros del automóvil me mostraron una última escena inesperada. No reconocía ni las personas ni el escenario. El recuerdo me mostró una mujer sentada en un sillón, tomando una taza de café. Un niño de unos tres años corrió hacia su falda. Se abrazaron. Me quedé analizando la escena, irreconocible para mi cabeza, buscándole el sentido. La mujer era de mediana estatura, ojos azul cielo, cabello castaño, nariz respingona... y entonces lo comprendí. Todas esas características me pertenecían a mí, era yo. Ella era todo lo que nunca sería.

CATEGORIA G

Alumnes de Batxillerat i Cicles Formatius

EL LLIMONER

La roba romangué al balcó de casa, estesa, però la brisa marina s'hi aferrà de tal manera que acabà més mullada que el dia anterior. Les escales cruixien al ritme que les trepitjava la Senyoreta, mentre que els plats de porcellana observaven el seu moviment. La vaixella estava penjada a la paret com un rellotge espatllat: un record immortalitzat en el temps, un talent en potencial etern. Les escenes representades en línies desdibuixades, de la mateixa tonalitat de la mar, mostraven moments quotidians de la vida de poble. Abans, la Senyoreta els menyspreava, però en l'actualitat era el seu dia a dia. La rutina que la mantenia ocupada.

No obstant, de totes les activitats, n'hi havia una digna de menció. La collita setmanal del llimoner. Aquell arbre, petit de mida però ancià d'edat, era l'habitant més vell de la vil·la. Diguem que des que la noia deixà el pinzell i l'aquarel·la, es dedicà a replegar l'àcid fruit del llogater, cada vegada més exposat a les conseqüències de la seva edat. A mesura que passaven els anys, més llimones romanien al terra que no pas subjectes a les seves branques, però la Senyoreta no trigà a adonar-se que eren les més dolces. Un gust de melancolia; d'allò que podria haver estat. Aquesta metàfora, irònicament, la recordava sempre que podia.

De camí al llimoner, la Senyoreta es preguntà: “Encara té fruits, l'arbre?”, com una mena d'addicció que la mantenia viva. La resposta, però, sempre venia acompanyada del mateix comentari: “Ja pots pregar al déu que vulguis, si no tens cura de l'arbre, acabarà finat!”. Les àvies, com podeu veure, també eren bastant costumistes.

Però vet aquí, el dia que el llimoner parà de fruitar, la Senyoreta el trobà buit de vida i d'esperança, tret del parell de llimones que es varen quedar a terra. En la noia regnà la quietud, adonant-se que ja no tenia excusa. Fins ara la seva ment l'alimentà a base de

C A T E G O R I A G

Alumnes de Batxillerat i Cicles Formatius

miratges, desitjant que al llimoner li quedés més vida, però ja no podia aferrar-se a la il·lusió.

Tot seguit, reflexiva, entrà a casa una persona diferent a la que havia sortit. Mirà cap amunt envers la roba estesa, congelada en una paradoxa constant entre l'intent d'eixugar-se i l'entorn humitós. Aquella vesprada mateixa, decidí buscar una solució. Però abans, pujà novament per l'escala de fusta, en plena admiració dels plats de porcellana. Tot seguit, agafà un dels seus antics estris per fer una pinzellada.

Somrigué en veure-la, amb estima, com si s'acabés de validar una hipòtesi. La forma era maldestra, gairebé bruta. Però era seva. Era l'inici d'una nova collita; de replegar els últims fruits d'un arbre oblidat.

